Vent en contra

Vicenç Ambrós i Besa
Lluçà (Barcelona)
Guanyador

«*Convidar les poetes és cosa perillosa.*
Dic les poetes, no els joglars del re..»
Maria Àngels Anglada, *Senyal de perill*

Avui escric aclaparat pel ritme
d'un clam voraç que avança sense treva.
No sé qui soc, ni em reconec la cara.
M'he consumit, i sé que em falta l'aire
d'aquell impuls que em feia sentir lliure
quan era infant, sense angoixes en contra.

No sé què fer: si posar-m'hi a la contra
o bé fingir que em sedueix el ritme
d'un món modern que es vanta de ser lliure
i és més esclau que en temps de pau i treva.
No hi ha respir ni quan s'adopta un aire
de vanitat que se sol pagar cara.

Potser és molt tard per amagar la cara
rere d'enganys, i pretendre, per contra,
fer d'aquest fum el substitut de l'aire
–un tel obscur que atemoreix el ritme–.
En fer-nos grans, abandonem la treva
d'imaginar què significa «lliure».

No es pot saber com esdevenir lliure
si claudiquem i no donem la cara
o pervertim la desgastada treva.
La ment en blanc serà una espasa contra
mals pensaments, l'atuïment del ritme,
neguits o dols, i la brutor de l'aire.

Només així, deixant-t'ho tot en l'aire,
la nostra veu sonarà forta i lliure,
i aplacarem la lassitud del ritme
que ens abalteix el vigor de la cara.
Ja no caldrà seguir vivint en contra
d'allò que som: presoners d'una treva.

Convé fugir del mite de la treva,
del vell embruix que ens empudega l'aire
i estén la por de veure-ho tot en contra.
El benestar no vol deixar ser lliure,
perquè el confort ens impregna la cara
amb un somrís que uniformitza el ritme.

Malgrat que el ritme s'enquista en la treva,
jo planto cara a la buidor d'un aire
que em fa ser lliure quan se'm gira en contra.